

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN  
MÄÄRÄYS (toinen jaosto)  
24 päivänä maaliskuuta 1998

Asia T-232/97

**Micheline Becret-Danieau ym.**  
vastaan  
**Euroopan parlamentti**

Henkilöstö – Kumoamiskanne – Palkkalaskelmat – Tutkittavaksi ottaminen –  
Määräaika – Uusi ja olennainen seikka – Määräajan ylittyminen

Täydellinen teksti ranskan kielellä . . . . . II - 495

**Aihe:** Kanne, jossa vaaditaan kumoamaan nimenomaiset päätökset, joilla on hylätty kantajien vaatimukset niiden summien palauttamisesta, jotka on vähennetty Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan mukaisesti heidän kotitalouslisästään heidän puolisoidensa saaman kotitalousrahan vuoksi, sekä tarvittaessa 15.5. ja 21.5.1997 ja 16.7. ja 17.7.1997 tehdyt päätökset, joilla on nimenomaisesti hylätty heidän valituksensa.

**Lopputulos:** Tutkimatta jättäminen.

## Määräyksen lyhennelmä

Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 62 artiklan kolmannessa kohdassa säädetään, että virkamiesten palkkaus muodostuu muun muassa perhelisistä. Henkilöstösääntöjen 67 artiklan 1 kohdan mukaan muun muassa kotitalouslisä on perhelisä. Tämän artiklan 2 kohdan mukaan ”perhelisiä saavien virkamiesten on ilmoitettava muualta saadut vastaavat lisät”. Siinä täsmennetään, että viimeksi mainitut lisät vähennetään henkilöstösääntöjen nojalla maksetuista lisistä.

Euroopan parlamentti vähensi henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan kumulaatiokieltä koskevan säännön perusteella kesäkuuhun 1996 asti kotitalouslisästä, johon kullakin kahdeksalla kantajalla oli oikeus henkilöstösääntöjen nojalla, heidän puolisoilleen asianomaisen alan työehtosopimuksen tai voimassa olevan lainsäädännön nojalla myönnetyn kotitalousrahan. Euroopan yhteisöjen tilintarkastustuomioistuim, jonka palveluksessa yhdeksäs kantaja on, vähensi samalla tavoin tämän kotitalouslisästä hänen puolisoilleen, joka on Ranskan alueella työskentelevä virkamies, Ranskan sosiaaliturvalainsäädännön nojalla myönnetyn perhelisän.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim katsoi asiassa T-147/95, Pavan vastaan parlamentti, 11.6.1996 antamassaan tuomiossa (Kok. H. 1996, s. II-861; jäljempänä asia Pavan), ettei Luxemburgin panimoteollisuuden työntekijöille heidän työehtosopimuksensa nojalla myönnetty kotitalousraha ole henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu kotitalouslisää ”vastaava lisä”. Toimien yhteistyössä muiden Luxemburgissa toimivien yhteisön toimielinten kanssa vastaaja ilmoitti kyseessä oleville kantajille 2.7.1996 päivätyillä kirjeillään, että se katsoi asiassa Pavan annetun tuomion mukaisesti ja kullakin asianomaisella alalla voimassa olevan luxemburgilaisen työehtosopimuksen mukaisen kotitalousrahan myöntämisehtojen perusteella, ”ettei tätä kotitalousrahaa voida enää pitää kotitalouslisää vastaavana lisänä”, ja että se oli päättänyt näin ollen olla enää

vähentämättä sitä heidän kotitalouslisästään 1.7.1996 alkaen. Viides kantaja sai vastaavansisältöisen kirjeen 10.1.1997.

Kantajat esittivät viidettä kantajaa lukuun ottamatta vastaajan nimittävälle viranomaiselle 6.8.1996 ja 13.12.1996 välisenä aikana henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan nojalla samasanaiset vaatimukset kaikkien heidän kotitalouslisistään vähennettyjen summien palauttamisesta kumulaatiokiellon perusteella viivästyskorkoineen. Yhdeksäs kantaja esitti samanlaisen vaatimuksen tilintarkastustuomioistuimelle.

Vastaaja hylkäsi nämä vaatimukset nimenomaisilla päätöksillään, jotka annettiin tiedoksi 5.9.1996 ja 10.1.1997 välisenä aikana. Myös yhdeksännen kantajan vaatimus hylättiin tilintarkastustuomioistuimen joulukuussa 1996 tekemällä päätöksellä.

Kukin kantajista, yhdeksäs kantaja mukaan lukien, osoitti 17.1.1997 ja 27.3.1997 välisenä aikana vastaajan nimittävälle viranomaiselle valituksen vaatimuksensa nimenomaisesta hylkäämispäätöksestä. Nämä valitukset hylättiin nimenomaisilla päätöksillä 15.5.1997, lukuun ottamatta seitsemännen, yhdeksännen ja kymmenennen kantajan valitusta, jotka hylättiin 21.5., 16.7. ja 17.7.1997. Näiden hylkäämispäätösten pääasiallisena perusteena oli se, että kantajat eivät olleet henkilöstösääntöjen mukaisissa määräajoissa riitauttaneet heille vastaisia päätöksiä eli palkkalaskelmia, joissa oli tehty kiistetyt vähennykset, ja että heidän esittämänsä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohtaan perustuva taannehtiva palauttamisvaatimus ei riittänyt siihen, että valituksen tekemiselle alkaisi kulua uusi määräaika.

## Tutkittavaksi ottaminen

Henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklalla käyttöön otetussa oikeussuojakeinojen järjestelmässä kumoamiskanteeseen nähden itsenäinen vahingonkorvauskanne voidaan ottaa tutkittavaksi ainoastaan, jos sitä edeltää henkilöstösääntöjen mukainen oikeudenkäyntiä edeltävä menettely. Tämä menettely on erilainen riippuen siitä, vaaditaanko vahingonkorvausta henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitettusta virkamiehelle vastaisesta toimenpiteestä vai hallinnon menettelystä, johon ei liity päätöksentekoa. Ensiksi mainitussa tapauksessa asianomaisen on tehtävä asetetuissa määräaajoissa valitus nimittävälle viranomaiselle kyseisestä toimenpiteestä. Jälkimmäisessä tapauksessa hallinnollinen menettely on sitä vastoin aloitettava henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua vahingonkorvausvaatimuksen esittämisellä ja tämän jälkeen on tarvittaessa tehtävä valitus vaatimuksen hylkäämispäätöksestä (28 ja 29 kohta).

Viittaukset: asia T-64/91, *Marcato v. komissio*, 25.2.1992 (Kok. 1992, s. II-243, 30–35 kohta); asia T-500/93, *Y. v. yhteisöjen tuomioistuin*, 28.6.1996 (Kok. H. 1996, s. II-977, 64–66 kohta) ja asia T-15/96, *Liao v. neuvosto*, 6.11.1997 (Kok. H. 1997, s. II-897, 57 ja 58 kohta).

Vahinko, jonka korvaamista vaaditaan, perustuu siihen, että nimittävä viranomainen on kesäkuuhun 1996 saakka vähentänyt kantajien kuukausipalkkaa koskevassa laskelmassa riidanalaiset kansalliset lisät sen kotitalouslisän määrästä, johon kantajilla on oikeus. Palkkalaskelmat ovat heille vastaisia toimenpiteitä, joista voi tehdä valituksen ja nostaa mahdollisen kanteen. Kuukausipalkkaa koskevan laskelman tiedoksiantamisesta alkaa kulua hallinnollista päätöstä koskevan kanteen nostamiselle varattu määräaika, kun tästä laskelmasta ilmenee selvästi kyseisen päätöksen olemassaolo ja sisältö. Näin on silloin, kun asianomaisen virkamiehen palkkalaskelmassa on tehty henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan mukainen vähennys niiden tietojen perusteella, jotka virkamies on itse ilmoittanut nimittävälle viranomaiselle (30–33 kohta).

Viittaukset: yhdistetyt asiat 15/73–33/73, 52/73, 53/73, 57/73–109/73, 116/73, 117/73, 123/73, 132/73 ja 135/73–137/73, *Schots-Kortnerym. v. neuvosto, komissio ja parlamentti*, 21.2.1974 (Kok. 1974, s. 177, 18 kohta); asia 176/83, *Allo v. komissio*, 4.7.1985 (Kok. 1985, s. 2155, 13 kohta); asia 159/86, *Canter v. komissio*, 22.9.1988 (Kok. 1988, s. 4859, 6 kohta); asia

200/87, Giordani v. komissio, 27.6.1989 (Kok. 1989, s. 1877, 13 kohta); asia T-7/91, Schavoir v. neuvosto, 1.10.1992 (Kok. 1992, s. II-2307, 34 kohta); yhdistetyt asiat T-98/92 ja T-99/92, Di Marzio ja Lebedef v. komissio, 22.6.1994 (Kok. H. 1994, s. II-541, 24 kohta) ja asia T-7/94, Adriaenssens ym. v. komissio, 29.1.1997 (Kok. H. 1997, s. II-1, 29 kohta).

Nyt esillä olevassa asiassa kantajat ovat menettäneet oikeutensa riitauttaa palkkalaskelmat, joista riidanalaiset vähennykset ilmenevät, koska he eivät ole tehneet sitä henkilöstösääntöjen mukaisissa määräajoissa (37 kohta).

Lisäksi mahdollisuus esittää henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus ei anna virkamiehelle oikeutta olla noudattamatta 90 ja 91 artiklassa valituksen tekemiselle ja kanteen nostamiselle säädettyjä määräaikoja ja asettaa vaatimuksen esittämisellä välillisesti kyseenalaiseksi sellainen aikaisempi päätös, jota ei ole riitautettu asetetuissa määräajoissa. Kanteen nostamiselle asetetut määräajat ovat ehdottomia prosessinedellytyksiä eivätkä ne kuulu tuomioistuimen tai asianosaisten harkintavaltaan. Vaatimus tai valitus sellaisen päätöksen uudelleen tutkimisesta, jota ei ole riitautettu määräajassa, voidaan perustella pelkästään uusien ja olennaisten seikkojen olemassaololla, ottaen huomioon, että yhteisöjen tuomioistuimen tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio, jolla kumotaan toimenpide, voi olla tällainen seikka ainoastaan niiden henkilöiden osalta, joita kumottu toimenpide koskee suoraan (38–43 kohta).

Viittaukset: asia 43/64, Müller v. ETY:n, EHTY:n ja Euratomin neuvostot, 17.6.1965 (Kok. 1965, s. 499 ja 515); yhdistetyt asiat 50/64, 51/64, 53/64, 54/64 ja 57/64, Loebisch ym. v. ETY:n, EHTY:n ja Euratomin neuvostot, 14.7.1965 (Kok. 1965, s. 1015; julkisasiamies Gandin ratkaisuehdotus, s. 1027); asia 52/64, Pfloeschner v. komissio, 14.12.1965 (Kok. 1965, s. 1211 ja 1219); em. asia Schots-Kortner ym. v. neuvosto, komissio ja parlamentti, 38 kohta; asia 127/84, Esly v. komissio, 15.5.1985 (Kok. 1985, s. 1437, 10 kohta); asia 232/85, Becker v. komissio, 13.11.1986 (Kok. 1986, s. 3401, 8 kohta); asia 125/87, Brown v. yhteisöjen tuomioistuin, 8.3.1988 (Kok. 1988, s. 1619, 13 kohta); asia 161/87, Muysers ja Tülp v. tilintarkastustuomioistuin, 14.6.1988 (Kok. 1988, s. 3037, 11 kohta); asia T-131/95, Progoulis v. komissio, 15.12.1995 (Kok. H. 1995, s. II-907, 41 kohta); em. asia Adriaenssens ym. v. komissio, 27 ja 28 kohta; asiat C-151/97 P (I) ja C-157/97 P (I), National Power ja PowerGen v. komissio, 17.6.1997 (Kok. 1997, s. I-3491, 73 kohta) ja asia T-16/97, Chauvin v. komissio, 11.7.1997 (Kok. H. 1997, s. II-681, 37 ja 43 kohta).

Nyt esillä olevassa asiassa kantajat eivät ole olleet asian Pavan asianosaisia eivätkä väitä, että tässä asiassa kumottu toimenpide koskisi niitä suoraan. Asiassa Pavan annettua tuomiota ei siten voida pitää uutena ja olennaisena seikkana, jonka perusteella valitusta koskeva määräaika voisi alkaa kulua uudelleen kantajien hyväksi (44 kohta).

**Ratkaisu:**

**Kanne jätetään tutkimatta.**